

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/241/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2214219594
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2214219594.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: COMETA ISTRIANA, spol. s r. o., so sídlom Športová 22, Dunajská Streda, IČO: 34 144 439, proti žalovaným: 1/ Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava a 2/ Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 15. marca 2018, č.k. 6C/496/2014-134, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaní 1/ a 2/ majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. a) a f), § 5 ods. 1 a 2, § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, keď mal preukázané, že žalobca svoj nárok na náhradu škody v zmysle cit. zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci odvíja od trestného konania vedeného proti konateľovi žalobcu Andrejovi Raiszovi, nar. XX.XX.XXXX, v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2T/255/2010 ktorého rozsudkom bol konateľ žalobcu v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že žalobcovi nemohla v predmetom trestnom konaní vzniknúť nijaká škoda, keďže trestné stíhanie bolo vedené voči konateľovi žalobcu a nie voči žalobcovi. Vo vzťahu k žalobcovi tak zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu nemohlo dôjsť k žiadnemu pochybeniu a vyneseniu nezákonného rozhodnutia. Súd je toho názoru, že tu niet nezákonného rozhodnutia, ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť škoda. Súd je teda toho názoru, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní. Navyše, súd poukazuje na § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a doplnkov, podľa ktorého, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. V predmetnom prípade ani jedno z uvádzaných uznesení, ktoré podľa žalobcu sú nezákonné, nebolo zrušené. Podľa § 6 ods. 3 cit. zákona, právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie

tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitého zreteľa. Opätovne súd poukazuje na to, že trestné konanie bolo vedené proti konateľovi žalobcu nie žalobcovi ako takému, preto žalobca ani v tomto konaní nemohol podať riadny opravný prostriedok a ani ho nepodal, pretože toto konanie bolo vedené proti Andrejovi Raiszovi, ktorý je konateľom žalobcu a nie proti žalobcovi. Čo sa týka samotného rozhodnutia o odňatí vozidla a vydaní vozidla leasingovej spoločnosti, súd poukazuje na to, že žalobca nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla, bol iba leasingovým prenajímateľom tohto motorového vozidla, preto citovaným rozhodnutím o odňatí veci a vydaní leasingovej spoločnosti bolo motorové vozidlo vydané jeho vlastníkovi, pretože vlastníkom vozidla bola leasingová spoločnosť. V tomto konkrétnom prípade, čo sa týka žalobcu a leasingovej spoločnosti, jednalo sa o obchodno-právny vzťah a žalobca si svoj nárok mal uplatniť voči leasingovej spoločnosti samostatnou žalobou. Vzhľadom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd s poukazom na § 255 ods. 1 CSP a úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že v konaní preukázal aktívnu legitímáciu na uplatnenie náhrady škody, keď trestné konanie proti konateľovi obchodnej spoločnosti COMETA ISTRIANA, spol. s r. o. - Andrejovi Raiszovi bolo vedené na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2T/255/2010, pričom konateľ obchodnej spoločnosti bol v konečnom dôsledku podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku spod obžaloby Okresnej prokuratúry oslobodený a z citácie § 285 písm. b) Trestného poriadku vyplýva, že skutok, pre ktorý bol konateľ obžalovaný, nie je trestným činom. V rámci trestného konania došlo orgánmi činnými v trestnom konaní k vydaniu motorového vozidla, ktoré mal žalobca v užívaní od leasingovej spoločnosti Credium Slovakia, a. s., pričom konateľ žalobcu dobrovoľne po poučení vydal toto motorové vozidlo orgánom činným v trestnom konaní dňa 16.09.2009. Dňa 20.09.2010 vydal vyšetrovateľ uznesenie pod ČVS: ORP-307/OEK-DS-2009, na základe ktorého vrátil motorové vozidlo spoločnosti Credium Slovakia, a. s. Toto uznesenie bolo doručené len vtedy obvinenému Andrejovi Raiszovi, ktorý ho prevzal dňa 20.09.2010. Predmetné uznesenie nebolo nikdy doručené aktívnemu účastníkovi obchodno-právneho vzťahu COMETA ISTRIANA, spol. s r. o., nakoľko táto obchodná spoločnosť bola aktívne legitimovaná a malo jej byť doručené toto uznesenie. Z uvedeného vyplýva, že do dnešného dňa toto uznesenie o vrátení motorového vozidla nemohlo nadobudnúť právoplatnosť. Pripustil, že vlastníkom motorového vozidla bola leasingová spoločnosť, ktorá však mala uzavretú riadnu leasingovú zmluvu, a teda žalobca bol právoplatným prenajímateľom a užívateľom tohto motorového vozidla. Leasingová zmluva bola uzavretá dňa 20.04.2006, pričom leasingová spoločnosť mala dňa 31.07.2007 od predmetnej zmluvy odstúpiť. V dôsledku reklamácie predmetného motorového vozidla konateľom v konečnom dôsledku leasingová spoločnosť listom zo dňa 05.12.2007 stornovala odstúpenie od leasingovej zmluvy, pričom sa účastníci dohodli, že prenajímateľ zaplatí dve leasingové splátky a pristúpi k osobnému jednaniu o dokončení predmetu leasingu za cenu, ktorú za predmet leasingu do toho času zaplatil. Následkom toho došlo k pokračovaniu zmluvy, pričom v dôsledku tejto skutočnosti žalobca sa stal opätovne oprávneným prenajímateľom predmetu leasingu, teda v čase odňatia, resp. vrátenia motorového vozidla došlo k porušeniu jeho základných zmluvných práv. Neobstojí preto tvrdenie súdu prvej inštancie, že nie je preukázaná aktívna legitímácia v konaní žalobcu. Konateľ žalobcu bol podľa § 89 ods. 1 Trestného poriadku poučený, že je povinný dobrovoľne vydať motorové vozidlo a pokiaľ ho nevydá, bude mu odňaté. Následkom tejto skutočnosti došlo k odovzdaniu motorového vozidla. Podľa názoru žalobcu orgány činné v trestnom konaní - vyšetrovateľ v predmetnej veci pochybil, keď následne motorové vozidlo vrátil leasingovej spoločnosti. Vyšetrovateľ mal počkať do právoplatného skončenia trestnej veci a podľa výsledku v trestnom konaní mal rozhodnúť o vrátení motorového vozidla buď žalobcovi alebo leasingovej spoločnosti. Žalobca mal za to, že prvoinštančný súd sa náležite nevyporiadal so všetkými dôležitými dôkazmi a okolnosťami prípadu, nakoľko sa náležite neoboznámil s trestným spisom, hlavne závermi, t.j. rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda a uznesením Krajského súdu v Trnave, následkom čoho dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že nie je daná aktívna legitímácia žalobcu a následne sa tým dopustil aj nesprávneho právneho posúdenia veci, že žalobca nemá právo vymáhať náhradu škody v zmysle platného zákona.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 1/, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Mal za to, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby v zmysle

zákona č. 514/2003 Z.z. Uviedol, že trestné konanie sa nevedlo proti žalobcovi, ale voči konateľovi žalobcu, a teda žalobcovi nemohla v predmetnom trestnom konaní vzniknúť žiadna škoda, a preto nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu na náhradu škody podľa § 16 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ďalej nie je zrejmé, akým spôsobom mohla žalobcovi vzniknúť uznesením vyšetrovateľa o vrátení veci majiteľovi škoda, keď v čase vydania uznesenia záväzkový vzťah medzi leasingovou spoločnosťou a žalobcom už netrval a v tom čase mal byť predmet leasingu vyše dva a pol roka v držbe oprávneného majiteľa veci. Leasingová spoločnosť dňa 29.02.2008 predčasne ukončila leasingovú zmluvu so žalobcom z dôvodu, že tento prestal platiť leasing, teda porušil všeobecné podmienky leasingu, následkom čoho bolo vyzvanie na vrátenie predmetu leasingu. Vzhľadom na skutočnosť, že tento tak nevykonával a naďalej neoprávnene cudzie motorové vozidlo používal, bolo na konateľa spoločnosti podané trestné oznámenie, na podklade ktorého následne začaté trestné stíhanie.

5. K vyjadreniu žalovaného 1/ zaslal písomné stanovisko žalobca, v ktorom sa pridržiaval podaného odvolania, v ktorom podrobne uviedol všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6C/496/2014 je uplatnenie práva na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správneho postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá a žalovaným bol priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

9. Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktorého odporujú ust. § 195 až 210 CSP. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

10. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývali alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúcejmu z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplývali, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a

výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, použil správne právne predpisy a tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

16. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

17. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

18. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

19. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu za správny, pričom poukazuje na ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Celkom nepochybne žalobca nebol účastníkom predmetného trestného konania, v rámci ktorého malo byť vydané rozhodnutie, v dôsledku čoho mala žalobcovi vzniknúť škoda.

20. Ďalej možno mať pochybnosti o vzniku škody žalobcovi, keď leasingová spoločnosť Credium Slovakia, a. s. dňa 29.02.2008 predčasne ukončila leasingovú zmluvu so žalobcom z dôvodu, že tento prestal platiť leasingové splátky a následne ho vyzvala na vrátenie predmetu leasingu. Práve z dôvodu, že k vráteniu vozidla nedošlo, bolo začaté trestné stíhanie voči konateľovi žalobcu, ktoré bolo skončené rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 22.04.2013, č.k. 2T/255/2010-149 oslobodením obžalovaného Andreja Raisza, pričom sťažnosť okresného prokurátora proti uvedenému rozsudku bola uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.12.2013, č.k. 3To/101/2013-164 zamietnutá. Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že obžalovaný svojim konaním nenaplnil skutkovú podstatu žalovaného

trestného činu po stránke subjektívnej, nakoľko nebolo preukázané, že jeho úmysel smeroval výlučne k neoprávnenému používaniu zvereného cudzieho motorového vozidla. Z citovaných rozhodnutí však nevyplýva, že by sa uvedený skutok nestal, vyplýva z nich len, že tento skutok nie je trestným činom. Žalobca teda mal povinnosť ako leasingový nájomca po ukončení leasingovej zmluvy na základe odstúpenia leasingovej spoločnosti od zmluvy, vozidlo leasingovej spoločnosti vrátiť.

21. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemohol preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i v závislom výroku o trovách konania, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

22. V odvolacom konaní plne úspešným žalovaným odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).